

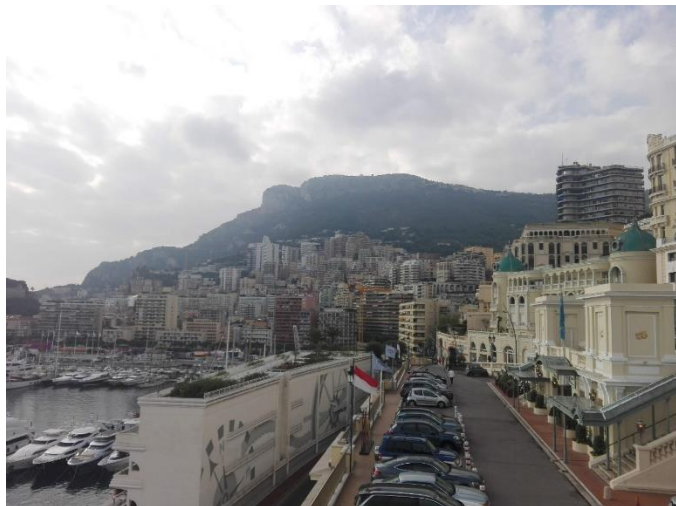
A nap, amire szívesen emlékszem

Mikor még a tesóm, Beni Monacóban kosarazott, többször meglátogattuk. Ezek közül szeretnék most kiemelni egyet, az elsőt, azon belül is az első napot.

Nagyon izgatottan vártam már az indulást a reptérre is, előző nap este nehezen is aludtam el. Nagyon korán keltünk, hogy időben el tudjunk készülni, és időben kiérjünk a repülőtérre. Az út Bécsig nem volt túl izgalmas, azon kívül, hogy olyan településeken jártam, ahol még sosem, és életemben először eljutottam Ausztriába.

Bécs viszont bámulatos volt! Nagy épületek, szélerőművek, és nem utolsósorban a repülőtér. Belépve a hatalmas csarnokba elénk tárult a rengeteg üzlet, az éttermek, a játszóház, a kapuk, a csomagfeladók, a check-in, és a légiutas-kísérők, valamint a pilóták sokasága. A biztonság nagyon jól meg volt szervezve, mindenhol fegyveres katonák és biztonsági őrök. Leadtuk a csomagjainkat, és kicsit még jobban szétnéztünk, és felfedeztük a helyet. Mindenhol konnektorok és székek voltak. Kis idő múlva már be kellett lépni a kapun, és hamarosan indult a repülő, amivel mentünk Nizzába.

A járaton egymás mellé szolt a jegyünk, és együtt élveztük a másfél órás utat több ezer méter magasan. Érkezésünk után jegyet váltottunk a vonatra, ami Monte-Carloba vitt minket. A bátyám jött elénk egyik csapattársával, és elvezettek minket a szállásra. Útközben egészen elképesztő dolgokat láthattunk. Több tízmilliós autókat, minden képzeletet felülmúlt a kikötő, amit a hotel erkélyéről láttunk.

A jacht enyhe kifejezés azokra a hajókra, amik ott sorakoztak egymás mellett. Volt, amelyiken egy kisebb 'csónak' helyezkedett el, míg egy másikon egy HELIKOPTER! Irtózatosan sok dolgot láttunk aznap, az emeletes vonattól a több tíz méter magasságban levő foci pályáig.

Nagyon tartalmas nap volt, és nagyon elfáradtunk a végére, de teljes mértékben megérte. Ez az emlék még nagyon sokáig kedves lesz számomra.